

ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΤΗΣ Β' ΛΥΚΕΙΟΥ: Προσπαθούν να «φυτέψουν» σάπιες αξίες στα μυαλά των μαθητών

Submitted by user-2 on Κυρ, 01/02/2015 - 20:00

- [Δευτεροβάθμια](#) [1]
- [Άρθρα - Μελέτες](#) [2]

Χυδαία και ξεδιάντροπη αστική προπαγάνδα και διαστρέβλωση σε ένα σχολικό βιβλίο που διδάσκεται σε μαθητές της Β' Λυκείου

«Κάθε εκπαιδευτικό σύστημα μεταδίδει γνώσεις, δεξιότητες, στάσεις. Αλλά, συγχρόνως, θέλει να μεταδώσει και τις αρχές και αξίες του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος, και έτσι λειτουργεί ως παράγοντας αναπαραγωγής του».

Τα παραπάνω αναφέρονται στο βιβλίο «Πολιτική Παιδεία» Β' Λυκείου, στο κεφάλαιο που αφορά τους φορείς κοινωνικοποίησης και ειδικότερα το σχολείο. Και όπως φαίνεται, αυτό το ρόλο επιτελεί πιστά και απροκάλυπτα το συγκεκριμένο σχολικό εγχειρίδιο το οποίο εισάγει τους μαθητές στο μάθημα της Πολιτικής Παιδείας.

Ξεφυλλίζοντας τα συγκεκριμένα βιβλία, ειδικότερα εκείνο της Β' Λυκείου, παρατηρεί κανείς ότι ξεφεύγουν κατά πολύ από την παράθεση κανονιστικών διατάξεων και θεσμών. Θα συναντήσουμε ύμνους για την Ευρωπαϊκή Ένωση, να παρουσιάζονται σαν «συμφέροντα» που επιβάλλουν τη θέλησή τους τα σωματεία, να προτείνεται σαν ιδανική η μείξη κρατικού παρεμβατισμού και αγοράς, να βαφτίζεται αυτολεξεί «εφιάλτης» ο σοσιαλισμός του 20ού αιώνα κ.ο.κ.

Παρακάτω, παρατίθενται κάποια χαρακτηριστικά αποσπάσματα του.

Εγκλωβισμός στις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης

Το βιβλίο της Β' Λυκείου βρίθει από προσπάθειες να καλλιεργηθούν στις συνειδήσεις της νεολαίας σάπιες αξίες, μάλιστα με το κύρος και την εγκυρότητα που αντικειμενικά αποπνέει και μόνο το γεγονός ότι πρόκειται για σχολικό μάθημα.

Γραμμένο στα χρόνια της κρίσης και απευθυνόμενο σε μια γενιά που ένα μεγάλο μέρος της ζωής της - τα τελευταία έξι σχεδόν χρόνια - ζει με αυτή, προβάλλει σαν διέξοδο από αυτήν το δρόμο που επιλέγουν τα μονοπώλια. Αυστηρά μέσα στο πλαίσιο των στρατηγικών επιλογών τους, τις οποίες ούτε λίγο ούτε πολύ παρουσιάζει σαν αξίες.

Συγκεκριμένα:

1. Άμεσες αναφορές στην κρίση η οποία ούτε λίγο ούτε πολύ αποδίδεται στη «νοοτροπία των Ελλήνων» συναντώνται π.χ. στην **σελίδα 117**: «*Η αλλαγή της νοοτροπίας που οδήγησε στην κρίση, η ανάδειξη των θετικών στοιχείων του Έλληνα, η καλλιέργεια του επιχειρείν και η εφαρμογή της καινοτομίας σε κάθε δραστηριότητα, η διαρκής προσαρμογή στις εξελίξεις, όλα αυτά και άλλα πολλά, μπορούν να μετατρέψουν την οικονομία κατανάλωσης σε οικονομία παραγωγής και να την απογειώσουν. Στο χέρι μας είναι να δημιουργήσουμε ένα νέο Ελληνικό οικονομικό θαύμα, όπως τη δεκαετία του 1960*». Πρόκειται για ενδεικτικό παράδειγμα μίας προσπάθειας τα παιδιά να πιστέψουν πως η ανάπτυξη όπως την εννοούν στο σημερινό βάρβαρο σύστημα θα σημάνει και καλύτερευση της ζωής τους. Φτάνει να επικαλείται το οικονομικό θαύμα του '60, μιας εποχής ανελέητης επίθεσης σε δικαιώματα, εποχή ανάπτυξης του καπιταλισμού στη χώρα σε βάρος των λαϊκών αναγκών, συσσώρευσης πλούτου σε χέρια λίγων, με ρεύμα μετανάστευσης και με τη χώρα να καταλήγει στο «γύψο» της χούντας!
2. Σε ανάλογο πνεύμα, στη **σελίδα 118** διαβάζουμε: «*Βέβαια, ήδη έχουν γίνει ή γίνονται διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις σε αρκετούς τομείς, όπως: η δημιουργία ευνοϊκού κλίματος για επενδύσεις, η ενίσχυση της καινοτομίας και της ανταγωνιστικότητας, η μείωση της γραφειοκρατίας, η μείωση της φορολογίας, η καταπολέμηση της διαφθοράς και η ενίσχυση της αξιοπιστίας και της διαφάνειας κτλ. Χρειάζεται όμως και κάτι άλλο επιπλέον. **Χρειάζεται μια νέα νοοτροπία και κουλτούρα επιχειρηματικότητας. Ο επιχειρηματίας είναι μια δημιουργική προσωπικότητα. Το επιχειρείν σημαίνει τόλμη, φαντασία, δημιουργία. Σημαίνει επιστημονικές γνώσεις και έξυπνες ιδέες που γίνονται πράξεις. Οι Έλληνες έχουν μια μεγάλη και λαμπρή ιστορία στο επιχειρείν. Είναι καιρός να διδαχτούμε από αυτή. Η Ελλάδα, λόγω θέσης και κλίματος, είναι μοναδικός τόπος για το επιχειρείν***». Αυτά υποδεικνύονται στους σημερινούς εφήβους σαν ο δρόμος προς την προκοπή. Πλήρης αποδοχή του σημερινού συστήματος, υιοθέτηση σαν να πρόκειται για αξίωμα των αξόνων «ανάπτυξης» και συνθημάτων που θέτουν οι καπιταλιστές, για να ξεπεράσουν την κρίση τους και να αυξήσουν κι άλλο τα κέρδη τους αλλά και προσπάθεια από μέρους του καθένα ξεχωριστά για την επίτευξη αυτών των στόχων.
3. Και τη στιγμή που τα συμφέροντα των καπιταλιστών βαφτίζονται «αξίες» και οι επιχειρηματίες πρότυπα, αντίστοιχα συκοφαντούνται ανοιχτά οι συλλογικές διαδικασίες του κινήματος. Η λαϊκή πάλη απαξιώνεται και στρεβλώνεται, τα συνδικάτα συκοφαντούνται με αναφορές σε «τυραννία της μειοψηφίας»! Επίσης στοχοποιούνται ανοιχτά όταν **στη σελίδα 78** διαβάζουμε: «*Γιατί η δημόσια διοίκηση δεν λειτουργεί ορθολογικά; Διότι υπάρχουν συμφέροντα (π.χ. σωματεία συνδικαλιστών), που δεν επιθυμούν τις μεταρρυθμίσεις και είναι ισχυρότερα από τα συμφέροντα που εξυπηρετούνται από τις μεταρρυθμίσεις!*»!
4. Σε άλλο σημείο (**σελίδα 48**) διαβάζουμε: «*Πραγματικό παράδειγμα κυριαρχίας της μειοψηφίας: σε σωματείο 1.000 ατόμων, ψηφίζουν 80, αποφασίζουν 41 (απόλυτη πλειοψηφία). Επισημαίνεται ότι η υποταγή της μειοψηφίας στην πλειοψηφία και πολύ περισσότερο ο εξαναγκασμός της πραγματικής πλειοψηφίας στην τυπική μειοψηφία, είναι αντίθετα σε κάθε έννοια δημοκρατίας*».
5. Υμνοι για την Ευρωπαϊκή Ένωση συνοδεύουν σχεδόν κάθε αναφορά στην ιμπεριαλιστική ένωση, που παρουσιάζεται σαν κάτι εντελώς διαφορετικό από ό,τι πραγματικά είναι. Σαν κάτι για το οποίο αξίζει να πεθάνουμε!!!
Παραθέτουμε ένα απόσπασμα από τη **σελίδα 133**: «*Η Ε.Ε. έχει πολλά κοινά στοιχεία, όπως: ο γεωγραφικός χώρος, ο πολιτισμός, οι πολιτικοί θεσμοί, τα σύμβολα. Η κοινή πορεία θέλει κοινό όραμα, κοινά ιδανικά, κοινές αξίες. Γι' αυτά αξίζει καθένας να αγωνίζεται, να δίνει ακόμη και τη ζωή του. Η "Ευρώπη" είναι για τους Ευρωπαίους η κοινή πατρίδα, η κοινή αξία, που αξίζει να αγωνίζεται γι' αυτή κάθε Ευρωπαίος*». Επίσης, στη σελίδα 128 αναφέρεται: «*Το οικοδόμημα της Ε.Ε. συνεχίζεται. Ο Ευρωπαίος πολίτης ήδη απολαμβάνει πολλά πλεονεκτήματα: περισσότερες επιλογές, ενίσχυση και*

διασφάλιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών του, υψηλότερο βιοτικό επίπεδο, ελεύθερη διακίνηση κτλ. Η ιδέα της πολιτικής ένωσης της Ευρώπης γίνεται πράξη, αλλά να μην μας διαφεύγει ότι οι άνθρωποι μετουσιώνουν τις ιδέες σε πραγματικότητα. Επομένως, ο Ευρωπαίος πολίτης έχει χρέος να συμβάλει προσωπικά στη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Συμπολιτείας, να γίνει πρωταγωνιστής των εξελίξεων. Η Ευρώπη χρειάζεται την υποστήριξη των πολιτών της για να ολοκληρωθεί η πολιτική ένωση. Η Ε.Ε. είναι μια ένωση κρατών αλλά και μια ένωση λαών».

6. Εξίσωση του φασισμού με το σοσιαλισμό, εφιαλτικές περιγραφές του σοσιαλισμού που γνωρίσαμε έχουν τη δική τους θέση στο συγκεκριμένο εγχειρίδιο: Να τι καλούνται να μάθουν οι μαθητές στη **σελίδα 44**: «Τον 20ό αιώνα εμφανίστηκαν και δύο νέες κατηγορίες πολιτευμάτων, το κομμουνιστικό και το φασιστικό. Πρόκειται για πολιτεύματα που προσεβύουν καινούργιες κοσμοθεωρίες, οι οποίες θέλουν να επικρατήσουν σ' όλο τον κόσμο, να γίνουν κοσμοκρατορίες. Είναι πολιτεύματα ολοκληρωτικά. Ο ολοκληρωτισμός επιβάλλεται είτε με τη βία (ψυχική ή σωματική) είτε με άλλους τρόπους (π.χ. προπαγάνδα, διαφήμιση). Επιβάλλει ίδιους τρόπους σκέψης και κρίσης σε όλους. Στόχος του είναι ο περιορισμός της ελευθερίας του ατόμου και η μαζοποίησή του. Επίσης, είναι πολιτεύματα μονοκομματικά, δέχονται την ύπαρξη ενός μόνο κόμματος, με αυστηρή οργάνωση και πειθαρχία, το οποίο κατέχει όλη την εξουσία».
7. Επίσης, διαβάζουμε στη **σελίδα 45** του βιβλίου: «Οι χώρες όπου επικράτησε το κομμουνιστικό ή σοσιαλιστικό σύστημα χαρακτηρίστηκαν κομμουνιστικές ή σοσιαλιστικές αντίστοιχα. Βέβαια, υπάρχει διαφορά μεταξύ κομμουνισμού και σοσιαλισμού (ο σοσιαλισμός είναι το προηγούμενο στάδιο του κομμουνισμού), όπως υπάρχει διαφορά μεταξύ θεωρίας και πράξης. Πολλοί (Πλάτων, ουτοπιστές σοσιαλιστές, Μαρξ κτλ.) οραματίστηκαν μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας, αλληλεγγύης και δικαιοσύνης.

Πολλοί κατά καιρούς διακήρυξαν ότι θα εφαρμόσουν αυτά τα οράματα. Ομως, τα οράματα αποδείχτηκαν στην πράξη εφιάλτες. Χαρακτηρίστηκαν σοσιαλιστικά και δημοκρατικά **τα πιο** δικτατορικά και καταπιεστικά καθεστώτα...».

Η ξεδιάντροπη προπαγάνδα υπέρ του συστήματος θα ήταν... ελλιπής αν δεν συνοδευόταν με την κατασυκοφάντηση και τα ψέματα για το σοσιαλισμό που γνωρίσαμε, με την εμφάνισή του σαν ένα σύστημα αποκρουστικό, καλλιεργώντας ανοιχτά αντικομμουνιστικά αισθήματα στους μαθητές. Βέβαια, από την άλλη, δεν θα περίμενε κανείς από μία προσπάθεια εγκλωβισμού της νεολαίας στη σημερινή βαρβαρότητα, να αναφέρεται στη στέγη, δουλειά, πρόνοια και περίθαλψη, δικαιώματα στην άθληση και τον πολιτισμό, όλα εκείνα που σήμερα στερεί από τους μαθητές και τις οικογένειές τους το σύστημα που εξυμνεί το βιβλίο.

Αναδημοσίευση από Ριζοσπάστη 29.1.2015